

[Erik Eriksen.]

frilisterne. Hvad de sidste angår, er den udvidelse, som ministeren tænker på, 35 mill. kr. af en import på 4 000 mill. kr.

Jeg kommer så til statsministerens afsluttende bemærkninger og de spørgsmål, han stillede til mig. Statsministeren sagde, at i diskussionen forud for og efter rigsdagens indkaldelse havde regeringens modstandere søgt at fremkalde det indtryk, at regeringen for enhver pris ville have valg, bl. a. fordi valget i Norge havde givet den blod på tanden. Må jeg sige, at ganske bortset fra artiklen i „Arbetet“ har statsministeren ved sin tale i går ikke just afkræftet de formodninger, der er her i salen og udenfor i så henseende. Status over partiernes stilling opgjorde statsministeren ved, har jeg næsten lov til at sige, at skrælle de konservative fra, dem så han ingen bro over til, og kommunisterne ønskede han i den givne situation ikke at bygge sin politik på. Det radikale venstre søgte statsministeren at inkorporere i sin brigade eller, for at tale i den højtærede ministers eget sprog, i sit firma. Nu er det spændende, om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er enig i denne placering, om han har sanktioneret den; det vil naturligvis også være interessant at vide, om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skal have prokura i firmaet.

Ved ministeriet Hædtofts dannelse erklærede Knud Kristensen regeringen sin ubetingede mistillid, og jeg understregede dette i foråret. Så spørger statsministeren mig, om jeg havde større tillid til regeringen i dag, hvorfor jeg ønskede samarbejde, og om jeg bedømte mulighederne for samarbejde gunstigere nu end i foråret. Mit svar til statsministeren er, at min tillid til regeringen ikke er vokset, det kan den ikke gøre på kommando, den er uafhængig af afstemningerne, valg eller ikke valg kan ikke i den henseende øve nogen som helst indflydelse. Jeg skal åbent og ærligt indrømme, at den økonomiske og erhvervs-mæssige situation her i landet efter devalueringen har rejst så mange og så store problemer, som skal løses nu, hver uge er kostbar, og jeg fandt det uforsvarligt ikke at gå til disse opgavers løsning, når den høje regering indbød til samarbejde. Vi ønskede og ønsker en realitetsforhandling, det er derfor, vi forhandler med regeringen om importpolitikken, om frilister, kort sagt om det, der foregår i vareforsyningsudvalget i disse dage, og det, der kommer til at foregå ved forhandlingen om selve vareforsy-

ningsloven. Selvom vi ikke sidste gang stemte for vareforsyningslovens forlængelse, er vi gået ind i en positiv forhandling i tillid til, at et flertal i tinget ønsker en virkelig liberalisering på dette område. En effektiv indsats mod restriktionerne skal gøres nu; hvis det udsættes nogle måneder, mener vi, at megen kostbar og meget afgørende tid vil gå tabt. Det er derfor, vi har sagt, at vi gerne vil vide, hvad dette samarbejde går ud på, og går det ud på det, jeg har nævnt — og den højtærede statsminister er slet ikke i tvivl om dette —, så har vi erklæret os rede til dette samarbejde.

Jeg har i mit første indlæg udførligt begrundet hvorfor: den harmoni, der er skabt mellem valutaerne, Marshallhjælpen og dollarreserven, vi skal snart forhandle med Marshallkomiteen i Paris om opnåelsen af det bedst mulige resultat. Forspildes eller forpasses disse muligheder, kan der gå år og dag, inden de kommer igen. Derfor tilbød vi samarbejde, og derfor spørger vi, hvad der ligger i det.

Så må jeg måske også have lov at rette et par spørgsmål til den højtærede statsminister. Statsministeren sagde, at han i den givne situation — *i den givne situation* — ikke vil bygge sin politik på kommunisterne. Det er jo et uhyre interessant problem, og derfor må jeg spørge, om dette også gælder efter et eventuelt valg, og om i hvilke situationer og på hvilke områder denne udtalelse gælder? For jeg forstår altså, at det er ikke noget varigt, det var det heller ikke, da regeringen blev dannet. Vil statsministeren f. eks. føre dele af sin udenrigspolitik, f. eks. i Sydslesvig, på kommunisterne, men ikke sin indenrigspolitik? Der er en hel række spørgsmål her, som har meget stor interesse, og som jeg tror befolkningen er levende interesseret i at få klaret. Derfor kan jeg godt slutte mig til statsministerens ordvalg i anden forbindelse, da han sagde: tiden er nu inde, da der må siges til og gives ren besked. Af spørgsmålet, om det er skumring eller gry, forstod jeg, at statsministeren var tyet til sin sangbog. Det har været en brydningstid. Jeg tror, at statsministeren gør klogt i at henvende sig til sin handelsminister, i hvis ministerium vi finder det for mit parti mest afgørende i den nuværende situation; det er her, det for mig at se afgøres, om der kan blive samarbejde om den politik, der må være konsekvensen af devalueringen. Jeg er ikke i stand til at sige, hvad statsministeren mener eller ikke mener, men det er altså dette område, vi anser for afgørende.